

2. STUDIJA

NOVO STVORENJE

Novo Stvorenje Odvojeno i Različito od Svih Drugih—Zašto je Izabrano Između Ljudskog Stvorenja a ne od Drugih—Cilj Njegovog Odabira—Sadašnji i Budući Zadatci—Kako je Netko Začet i Rođen kao Novo Stvorenje—Bliska Veza Svih Njegovih Članova Jednih s Drugima i sa Njihovim Predvodnikom, Glavom i Mladoženjom—Razvoj i Ispitivanje Članstva—Šesto, ili Duhovno, Čulo Novog Stvorenja za Razabiranje Duhovnih Stvari—Po Kojem bi Imenu Novo Stvorenje Trebalo biti Poznato, da bi Bilo Lojalno Glavi i da ne Bude Odvojeno niti od Jednoga od Braće?

O CRKVI Evanđeoskog doba u Svetom se Pismu često govori kao o Novom Stvorenju—njeni konačni članovi, pobjednici, posebno su spomenuti kao „Nova Stvorenja” u Kristu Isusu. (2. Kor. 5:17) Međutim, nažalost, postalo je uobičajeno kod potpuno posvećenih Kršćana, isto tako kao i kod drugih, da čitaju riječi božanskog nadahnuća na zbrkan, nejasan način koji ne uspijeva dati njegovim izrazima njihovu stvarnu važnost, i lišava čitatelja mnogo blagoslova i utjehe i pouke koje bi imali ako bi težili za mnogo razumnijim načinom postupanja i bili daleko više ispunjeniji s duhom učenja—sa željom da shvate božansko otkrivenje. Poteškoća je u velikoj mjeri izgleda u tome što obični čitaoci Riječi ne očekuju biti poučeni njome, nego ju radije čitaju na površan način kao dužnost, ili kao odmor; i kada žele informaciju što se tiče božanskog plana oni idu ka komentarima i katekizmima. Ti i živi učitelji trebali bi biti pomoćnici da vode Sionske putnike do jasnije spoznaje božanske osobnosti i plana; ali, nažalost,

često je obrnuto. Oni često zamrače i zbune prosudbu i hrđavo tumače božansku Riječ, i oni koji im vjeruju su odvedeni od svjetla umjesto da su vođeni ka njemu.

To zavođenje nije namjerno, jer i učitelji i autori, mi pretpostavljamo, iznose svojim čitateljima najbolje što imaju. Vrelo nevolje je u dalekoj prošlosti. Prije više od 1800 godina, kada su apostoli „zaspali,” neprijatelj Sotona, imao je odvezane ruke u Crkvi, Gospodinovom pšeničnom polju; i kao što je usporedba našeg Gospodina prorekla, on je obilato posijao kukolj pogreške. (Mat. 13:24,36-43) Te su pogreške manje ili više iskrivile i izvrnule svaku istinu božanskog otkrivenja, sa rezultatom da prije nego je osvanulo četvrto stoljeće Gospodinovo je polje pšenice praktički postalo polje kukolja sa jedino srazmjerno malom manjinom prave pšenice u njemu. Tama pogreške sve je više lijegala na Crkvu, i za deset stoljeća prevladala je „Tajna Bezakonja,” i gusta je tmina prekrila narode. Tih je deset stoljeća danas imenovano kao „Mračni Srednji Vijek” od velikog dijela najinteligentnijih ljudi „Kršćanskog svijeta,” i mi moramo imati na umu da je usred te guste tmine Reformacijski Pokret imao svoj početak. Svjetlo Reformatora počelo je svjetliti usred tame, i, hvala Bogu, postajalo je sve jasnijim i svijetlijim od tada. Međutim, mi se ne čudimo, da su sami Reformatori, obrazovani u toj gustoj tmuni, bili manje ili više onečišćeni s njome i da oni nisu odmah uspjeli očistiti se od njenih onečišćujućih zabluda: umjesto toga mi bi smo smatrali ništa manje nego čudom da su oni iskliznuli iz debele tmine u potpuno, čisto svjetlo božanskog karaktera i plana.

Poteškoća među sljedbenicima Reformatora u posljednja tri stoljeća bila je da su oni smatrali hvalevrijednim prihvatiti kreda koja su bila formulirana u tom reformacijskom razdoblju, i slavili ih, i smatrali nepravovjernim bilo kakav daljnji napredak prema svijetlu. Baš naprotiv, i oni i mi, premda poštujući Reformatore i

radujući se njihovoj vjernosti, trebali bi smo imati na umu da oni nisu bili svjetla Crkvi, da oni nisu bili dati Crkvi da budu njenim vodičima, nego da su u najboljem slučaju bili samo pomagači. Božanski imenovani vodiči, bili su, prije svega, naš Gospodin; i kao drugo, njegovi nadahnuti i čuvani i vođeni apostoli; i, treće, Božji sveti muževi starog doba, koji su govorili i pisali kako su bili pokretani svetim Duhom, nama za pouku. Zbog toga što je Reformatorima Gospodin dao tračak pravog svjetla oni su bili u stanju djelomično razabrati koliko je gusta bila tama koja ih je okruživala, i da naprave herojski pothvat kojeg su učinili da umaknu iz nje i da ponovno dođu u svjetlo spoznaje o Bogu, koja svijetli sa lica Isusa Krista našeg Gospodina, i koja nam je, kroz njegove riječi i riječi apostola, dana biti svjetiljkom našoj nozi i lampom našim koracima, prouzročujući da staza pravednog svijetli „sve više i više do potpunog dana.”

Tko bi god sada htio biti sljedbenikom Gospodinovim i sljedbenikom svjetla, trebao bi uzeti u obzir da, dok ne zanemarujući ljudske instrumente i njihove službe, usmeno i preko tiskane stranice, bi oni od tih trebali prihvatiti jedino takvu pomoć koja će im pomoći u shvaćanju nadahnute poruke zapisane u Svetom Pismu: „Ako ne govore u skladu s ovom riječju to je zato što u njima nema svjetla.”

U prethodnim studijima mi smo vidjeli da je naš Gospodin Isus, mnogo prije nego je postao „čovjekom Kristom Isusom,” bio „početak Božjeg stvorenja”; mi smo vidjeli progresivan razvoj među Božjim stvorenjima koji je bio ostvaren preko Ljubljenog Sina—kerubi, serafi, anđeli, različiti redovi duhovnih bića, glede kojih nam je bilo malo otkriveno. Mi smo upravo završili razmatranje zemaljskog stvaranja i kroz svjetlo božanskog otkrivenja, vidjeli smo kako će biti veličanstven njegov dovršetak tijekom „vremena obnove svega što je Bog navjestio.” Međutim Sveto Pismo nam sada uvodi Novo

Stvorenje, koje sada razmatramo, kao u potpunosti odvojeno i različito od anđeoskih redova i od čovjeka. Nebeski je Otac bio zadovoljan sa svakim obilježjem svog djela, jer „djelo mu je savršeno,” i svaka klasa, ili red, savršena je u sebi, ili će biti u vrijeme kada će veliki Jubilej, na kojeg je ukazano u prijašnjem poglavlju, biti uveden. Stvaranje tih različitih redova, stoga, ne treba razumjeti da označava nezadovoljstvo od strane Stvoritelja, i pokušaj da napravi nešto bolje ili više zadovoljavajuće, nego mi prije u tome vidimo primjer „mnogovrsne Božje mudrosti.” Različitost koju vidimo u prirodi u cvijeću, travi, drveću, i među životinjama, ilustrira to—sve je savršeno u svojoj vlastitoj vrsti i nivou postojanja. Nije nezadovoljstvo s ružom dovelo do proizvodnje karanfila ili maćuhice, nego nam raznolikost u obliku i ljepoti i u mirisu daju letimičan uvid u duljine i širine i visine i dubine božanskog uma—raznolikost u skladu; ljepota i savršenstvo izraženi u različitim oblicima i obrascima i bojama. Tako je isto i sa inteligentnim stvorenjima—sinovima Božjim na različitim nivoima postojanja.

Sa tog stanovišta mi razabiremo da, koliko će god mnogo stvorenja Bog stvoriti, neće biti prostora za ljubomoru među njima, zato što će svako biće budući savršeno na svom vlastitom nivou i sferi postojanja biti u potpunosti zadovoljno sa svojim vlastitim stanjem, i uistinu neće preferirati ništa drugo; baš kao što je riba zadovoljnija biti ribom nego pticom, i obrnuto, ptica je zadovoljnija sa svojom vlastitom prirodom: tako će i čovječanstvo, kada bude bilo vraćeno u ljudsku savršenost u Edenskim uvjetima, biti u potpunosti zadovoljni sa tim uvjetima, tako da oni neće žudjeti biti anđelima ili za bilo kojim višim stupnjem ili stanjem, niti će žuditi za najvišom prirodom od svih danom novom stvorenju; naime, „božanskom prirodom.” (2. Pet. 1:4) Niti će anđeli žudjeti za prirodom i uvjetima kerubina i serafima ili čovjeka—niti za božanskom prirodom. Svi će u konačnici razumjeti da je božanska priroda najviša od svih; da ona ima svojstva i stanja koja nadmašuju ona svih drugih priroda; ipak pod božanskim uređenjem svaka će priroda biti u tolikoj mjeri u

skladu sa svojim vlastitim uvjetima i okruženjem i savršenstvom da će svaka biti zadovoljna sa svojim vlastitim stanjem.

Kada je Jehova Bog namjeravao stvoriti Novo Stvorenje—sudionike božanske prirode (2. Pet. 1:4)—sudionike njegove vlastite „slave, časti i besmrtnosti” (Rim. 2:7)—on je odredio da nitko ne može biti stvoren na tako uzvišenom položaju i da onda bude iskušan; nego da, baš naprotiv, tko god bude sačinjavao članove tog Novog Stvorenja mora najprije imati svoje kušnje, i mora u najpotpunijem smislu dokazati svoju lojalnost svom Stvoritelju i načelima njegove pravedne vladavine prije nego može biti uzvišen na taj visoki položaj—u to Novo Stvorenje božanske prirode. Mi smo upravo bili vidjeli kako su bile učinjene pripreme za čovjekovo ispitivanje i probu s obzirom na dostojnost vječnog života—prvobitnu ljudsku savršenost u kojoj je on bio stvoren; njegov pad; njegovo otkupljenje; i oporavak i obnovu svih od njegove rase koji se nađu dostojnima. Mi smo također upravo vidjeli, da su anđeli bili stvoreni u svetosti i savršenstvu svoje prirode i da su *nakon toga* bili iskušani i isprobani; ali je očito da sličan protokol u povezanosti sa Novim Stvorenjima božanske prirode (naime, njihovo stvaranje u savršenstvu te prirode i njihova *naknadna* kušnja) neće biti. Zašto? Zato što je važan element božanske prirode besmrtnost, i kada mi počnemo shvaćati da ta riječ označava stanje otpornosti na smrt,* mi možemo lako vidjeti da bi stvoriti bilo koja bića na božanskom nivou postojanja, besmrtnima, otpornima na smrt, i zatim ih naknadno iskušati, ispitati ih, značilo da ukoliko ijedan od njih ne bi uspio zadovoljiti zahtijevani standard apsolutne lojalnosti Bogu, oni bi tada bili besmrtni prijestupnici koje se ne bi moglo uništiti, i čije bi daljnje postojanje kroz čitavu vječnost kao prijestupnika, kao grešnika, bilo toliko mnogo ljaga, toliko mnogo mrlja na lijepom stvarstvu svemira, kako Bog namjerava da će konačno biti. Mi stoga razabiremo duboku mudrost plana kojeg je Bog usvojio s obzirom na

*Vidi 5 Svezak, str. 389

tu visoko povlaštenu klasu od svih njegovih stvorenja—da ih iskuša ozbiljno, presudno, dok su još smrtnici, članovi drugog stvorenja smrtne prirode.

Ako se možemo u mislima postaviti pored našeg velikog Stvoritelja, kao njegovi bliski prijatelji, i zamisliti filozofiju božanske pripreme za to Novo Stvorenje, mi možemo zamisliti Jehovu Boga kako razmišlja u sebi što se tiče tog Novog Stvorenja ovako: Kojoj ću klasi sinova Božjih ja ponuditi ovu slavnu prednost da budu preobraženi u taj vrhunski red, ili klasu mojih stvorenja? Svaki je red već na moju sliku—čovjek, anđeli, kerubi, serafi i arhandeo; svi će biti nadasve sretni, svatko u svojoj vlastitoj savršenosti i stanju kada moj plan dosegne svoj vrhunac i sve probe budu bile završene—ali kome ću od njih ponuditi ovaj najveličanstveniji od svih blagoslova i prilika—postajanja „sudionicima božanske prirode”? Prirodno bi Ocu na um odmah pao Prvorođeni kao onaj koji već jeste najviši, poglavar svih mirijada, odmah do njega; bog, moćni kroz kojega je on sve stvorio, i koji je u svakoj pojedinosti pokazao svoju vjernost i lojalnost svom Ocu i Stvoritelju. Njemu će prema tome, prvome, biti dana prilika postizanja božanske prirode i njene slave, časti i besmrtnosti. „jer se Ocu svidjelo u njemu nastaniti svu puninu,”—„da bi u svemu on imao prvenstvo.” (Kol. 1:18,19) On je već imao prvenstvo iznad svih drugih, i budući ga je koristio vjerno, on je prirodno bio prvi u redu za unapređenje u kakve god časti i dostojanstva Otac imao za dati. Njemu će to biti dano, i on će imati izobilje; vjernost će dobiti svoju nagradu premda će to značiti da vjerni mora biti podvrgnut kušnjama, iskustvima i stegama kritične vrste. Iako sin, najlojalniji sin, najodaniji sin, ne može mu biti dan udio u toj božanskoj prirodi ukoliko najprije njegova vjera i lojalnost ne budu bili stavljeni na najpresudnije ispite.

Taj nacrt Novog Stvorenja i taj odabir Jedinorođenog da bude glavom i poglavarem Novog Stvorenja—podvrgnut kušnjama, stegama, poniženjima i drugim neophodnim

iskustvima da dokaže da je dostojan—već je bio određen u božanskom savjetu prije nego je čovjek bio stvoren. Bogu je unaprijed bilo poznato da će njegovo ljudsko stvorenje pasti; on je bio odredio da će njegova presuda biti smrt; i on je unaprijed učinio pripremu da ispit kojem on bude izložio svog Jedinorođenog bude bio taj da on, svojom slobodnom voljom, postane Otkupiteljem čovječanstva, i, da sa tako velikom žrtvom koju je to podrazumijevalo, on očituje svoju lojalnost Ocu, i svoju vjeru u njega. Stoga on je u božanskom planu bio „Jaganjac zaklan prije utemeljenja svijeta.” Sa tog stanovišta mi shvaćamo da je Očeva priprema njega za veliko uzvišenje—daleko iznad anđela, poglavarstava, vlasti i svakog imena koje je imenovano, kao sudionika njegove vlastite prirode i sudionika njegovog vlastitog prijestolja bilo daleko od toga da je on bio prisiljen biti čovjekovim otkupiteljem—daleko od toga da bi Otac napravio nepravdu prema Sinu u tom zahtijevu. (Hebr. 1:4; Efež. 1:21)

Sa tog stanovišta mi se uopće ne čudimo kada Apostol govori o poduhvatu našeg Gospodina da bude našim otkupiteljem „zbog radosti što je stajala pred njim.” (Hebr. 12:2) Radost nije bila samo očekivanje najvišeg mjesta u Novom Stvorenju, daleko iznad svih drugih stvorenja; ali mi možemo razumno pretpostavljati da je bilo dio nje. Ipak, mi zapažamo u molitvi našeg Otkupitelja Ocu dok je prolazio kroz kušnje, da on, s karakterističnom skromnošću, ne ukazuje na veliku čast i slavu i besmrtnost koji su mu bili obećani i koje je očekivao; nego da je sa prekrasnom jednostavnošću i poniznošću zatražio samo da bude vraćen u svoje prijašnje stanje; kao da je smatrao dovoljnom čašću da ga je Otac bio izabrao kao svog zastupnika da izvrši druga obilježja božanskog plana, budući je već bio počašćenim zastupnikom u stvaranju svega što je stvoreno. (Ivan 1:3) Njegove su jednostavne riječi bile, „A sada, Oče, proslavi ti mene kod sebe samoga slavom koju sam imao kod tebe prije negoli je svijeta

bilo.” (Ivan 17:5) Međutim Očev odgovor bio je pun značenja kada je on rekao, „Već sam te proslavio [počastio], i još ću te proslaviti [počastiti].” (Ivan 12:28, *Vatikan MS*)

No, nadalje, Otac je namjeravao u sebi da se Novo Stvorenje neće sastojati samo od jednog pojedinca, nego da će on imati „braću.” (Hebr. 2:17) Tko su trebala biti ta braća? Iz koje su klase trebali biti izabrani? Od kerubina? Od serafima? Od anđela? Ili od čovjeka? Iz koje god klase, oni moraju biti podvrgnuti točno istim ispitima koji su bili zahtijevani od Jedinorođenoga; iz istog razloga, zato što oni trebaju dijeliti s njim njegovu slavu, čast i besmrtnost. Ispit na koji je on bio stavljen bila je poslušnost—„sve do smrti” (Filip. 2:8), i prema tome, svi koji se nadaju dijeliti s njim, kao Nova Stvorenja, božansku prirodu, moraju također dijeliti s njim i njegove ispите i patnje i probe, i moraju se pokazati vjernima sve do *smrti*. Da je ponuda bila dana članovima bilo koje od anđeoskih klasa, ili priroda, to bi značilo drugačiji božanski program od onog što sada vidimo da se izvršava. Mi smo vidjeli da sveti anđeli primaju svoje iskustvo i spoznaju kroz promatranje, a ne kroz kontakt sa grijehom i smrću, i ako bi pretpostavili takvo stanje među anđelima koje bi dopustilo da neki od njih umru, to bi podrazumijevalo stanje stvarnog grijeha među anđelima, progonstvo jedni drugih, itd., da bi se ostvarili takvi uvjeti smrti; ili da neki od anđela naprave, ono što je učinio naš Gospodin Isus, da odlože njihovu višu prirodu i postanu ljudima „zbog smrtnе patnje.” Bog nije usvojio taj plan; ali budući da su u njegovoj namjeri grijeh i njegova kazna, smrt, trebali biti ilustrirani u čovječanstvu, on je odredio odabir ostatka Novog Stvorenja između ljudi. Stoga probe Jedinorođenoga koje su trebale biti u povezanosti sa ljudskim rodом i grijehom i smrću koji prevladavaju među ljudima neće biti samo njegove, nego slično tome svi koji bi bili sunasljednici s njim u Novom Stvorenju imali bi slične prilike, iskustva i ispите. Tako bi

Jedinorođeni, nazvan Isus, naknadno Krist, Pomazanik, postao uzorom i primjerom drugim članovima Novog Stvorenja, od kojih bi se sviju zahtijevalo da se suobliče njegovom karakteru—da budu „*oblikovani* po slici njegova Sina.” (Rim. 8:29 *Diaglott*) Ovdje, kao i na drugim mjestima, mi vidimo očitovanje ekonomičnosti u različitim obilježjima božanskog plana: djelovanje grijeha i smrti u jednom dijelu stvorenja bilo bi dovoljno; pokazalo bi se ne samo velikom poukom i ispitivanjem za ljude, i velika pouka za anđele, nego također i kao presudna proba za one koji bi bili računati dostojnima udjela u Novom Stvorenju.

Činjenica da su Novozavjetni zapisi—učenja Isusa i apostola—upućena toj klasi „Novog Stvorenja,” ili onima koji razmišljaju o koracima vjere i poslušnosti potrebnima da bi ih se svrstalo u tu klasu, prouzročila je da mnogi zaključe, protivno Svetom Pismu, da su Božje namjere iste s obzirom na cijelo čovječanstvo. Prouzročilo je da previde činjenicu da je poziv ovog sadašnjeg Evandeoskog doba posebno naveden kao „uzvišeni poziv,” „nebeski poziv.” (Filip. 3:14; Hebr. 3:1) Propust da prepoznaju da je Bog imao, i još uvijek ima, plan spasenja za cijeli svijet, i pomalo drugačiji plan posebnog spasenja za Crkvu ovog Evandeoskog doba, vodio je do zbrke u umovima komentatora, koji ne prave razliku između klase izabranih i njenih blagoslova, i mnogo veće klase onih koji nisu izabrani i blagoslova koji će im u određeno vrijeme doći kroz same izabrane. Oni su pretpostavili da će Božji plan završiti kada odabir bude bio završen, umjesto da shvate da će tada tek biti početak što se tiče ljudske prirode i obnoviteljskog spasenja osmišljenog za svijet u cjelini—onolikom broju od njih koji će ga primiti po Gospodinovim uvjetima.

Ta nezvjesnost u razmišljanju, i propust da se prepozna razlika između dva spasenja—onoga Crkve u novu prirodu, božansku, i onoga svijeta kroz obnovu do potpune savršenosti

ljudske prirode—vodilo je do mnogo zbrke i zgruđavanja, u mislima tih učitelja Biblijskih tekstova koji se primjenjuju na ta dva spasenja, tako da oni sada razmišljaju o spašenima sa jednog stanovišta i opet sa drugog. Neki razmišljaju i govore o njima kao o duhovnim bićima, ipak brkaju ta duhovna bića u slavi, časti i besmrtnosti sa ljudskim bićima, i zamišljaju ih da imaju tijelo, kosti, itd., u duhovnom stanju. Drugi uzimaju ljudsku obnovu kao središte njihove misli, i zamišljaju obnovljenu rajsku zemlju sa Gospodinom i svetima koji tamo prebivaju u onome što oni nazivaju duhovnim tijelima, ne razabirući pravo značenje riječi duhovno; inače bi znali da dok je duhovno tijelo prilagođeno duhovnim uvjetima i da bi bilo samo opterećeno sa tjelesnim uvjetima i elementima, tako je, isto, ljudsko, ili zemaljsko tijelo ispravno prilagođeno zemaljskim uvjetima, i da ako bi u bilo kojem stupnju bilo produhovljeno da bi to bila čudovišnost, neprimjereno božanskoj namjeri i ljudskoj prirodi.

Ljepotu i simetričnost božanskog plana može se jasno shvatiti jedino priznavanjem Novog Stvorenja; da oni koji su pozvani od Boga kao kandidati za njega imaju biti odvojenima, različitima od ljudske prirode; da postoji „nebeski poziv” ili „uzvišeni poziv”; i da pored toga što trebaju potvrditi svoj poziv i izabranje, oni imaju za napraviti dvostruko djelo u povezanosti sa ljudskom obitelji iz koje su odabrani. (1) Biti Božjim zastupnicima u sakupljanju klase izabranih, raznoseći svjedočanstvo—poruku širom svijeta, kao članovi svećenstva pomirenja, trpeći od ruku svijeta zbog svoje vjernosti i sljepoće svijeta. (2) Oni će, s njihovim Gospodinom i Poglavlarem, sačinjavati božansko, kraljevsko, duhovno svećenstvo u čije će ruke biti predani interesi i stvari svijeta za ispravljanje i izgrađivanje svakog poslušnog člana rase—posredujući između Boga i čovjeka i uspostavljajući među ljudima kraljevstvo pravednosti u skladu sa božanskim programom za poučavanje i obnovu čovjeka.

Lako će se shvatiti da niti jedna druga klasa bića ne bi mogla biti toliko dobro prilagođena božanskoj namjeri vladanja i blagoslivljanja svijeta. Njihova prvobitna istovjetnost sa čovječanstvom, kao „djece gnjeva kao i drugi,” u potpunosti ih upoznaje sa slabostima, nesavršenostima, ukorijenjenim grijesima i kušnjama kojima je ljudski rod izložen kroz grijeh i slabosti same njihove konstitucije: i to ih priprema biti umjerenim vladarima i milosrdnim svećenicima, kada će ih njihovo potpuno savršenstvo u božanskoj prirodi osposobiti biti apsolutno pravednima isto tako kao i punima ljubavi u svim njihovim odlukama kao sudaca svijeta u taj, sudnji dan svijetu.*

Međutim iako će to veliko i važno djelo izgrađivanja, vladanja, blagoslivljanja i suđenja svijetu čovječanstva i palim anđelima biti, kao djelo, posebno povjereno tim Novim Stvorenjima božanske prirode, i premda nijedna druga bića u cijelom svemiru neće biti tako dobro pripremljeni kao oni da izvrše to djelo (za koje su pod božanskim vodstvom oni bili posebno obučavani i pripremani), ipak, to nipošto nije njihov cijeli zadatak ili djelo. Baš naprotiv, tisuću godina Milenijske vladavine sačinjavat će samo početak pokazivanja slave, časti i besmrtnosti tih Novih Stvorenja. Na njenom kraju kada će kraljevstvo biti predano „Bogu i Ocu,” i čovječanstvu kao proslavljenim zastupnicima Oca da vladaju zemljom, pred Novim Stvorenjem će se otvoriti još veći djelokrug za pokazivanje njihove slave, časti i besmrtnosti; jer nije li zapisano da Nebeski Otac nije učinio samo svog Sina sudionikom svoje vlastite božanske prirode nego također i sudionikom njegovog prijestolja—i da je Sin sjeo sa Ocem na njegovo prijestolje? (Otkr. 3:21) I premda on u određenom smislu napušta taj službeni položaj tijekom Milenijskog doba kako bi mogao posebno upravljati stvarima svoje zemaljske

*Vidi 1. Svezak, Pogl. 7—Dan Suda

stečevine i oblasti vladanja, to sigurno ne znači da će nakon što u najpotpunijem smislu riječi završi djelo koje mu je Otac dao za napraviti, on biti išta manje slavan ili zauzimati položaj išta manje dostojanstven od onoga koji mu je bio odobren kada je bio uzašao na visinu nakon što je, žrtvovanjem sebe, platio za nas kaznu za grijeh.

Mi ne znamo koja velika djela u budućnosti naš Stvoritelj može imati u vidu za svog Jedinorođenog i veoma ljubljenog Sina, kojega je „postavio baštinikom svega“; ali mi znamo iz onoga što nam je sam Gospodar rekao da nam je obećano da kada budemo bili proslavljeni da ćemo biti poput njega i vidjeti ga kao što jest, i dijeliti njegovu slavu, „i tako ćemo uvijek biti s Gospodinom.“ Prema tome, što god će biti buduće aktivnosti Jedinorođenog kao „baštinika svega,“ mi ćemo biti s njim i sudjelovati u njegovom djelu i imati udjela u njegovoj slavi kao što ćemo također dijeliti s njim i njegovu prirodu. Premda je to preko onoga što stoji u pisanoj Riječi Božjoj, za nas ne bi bilo svetogrđe gledati u knjigu prirode u svjetlu božanskog plana, i, koristeći božansku Riječ kao teleskop, razabrati da niti različiti planeti ili svijetovi posvuda oko nas u svim pravcima nisu bili stvoreni uzalud; i da će i u njima u ovo ili ono vrijeme biti djela stvaranja; i da kada to vrijeme dođe da će onaj koji u svemu ima prvenstvo nastaviti imati prvenstvo i da će i dalje biti poglavar nad svim božanskim silama. Mi ne trebamo očekivati ponavljanje iskustava s grijehom iz našeg svijeta, zemlje na drugim planetima; nego možemo, baš naprotiv, mirno počivati uvjereni da taj jedan prikaz „nezmjerne grešnosti grijeha“ i njegovih užasnih posljedica može biti, i biti će, upotrijebljeno od Gospodina kao trajna pouka bićima koja tek imaju biti stvorena na njegovu sliku u drugim svjetovima, koji će se učiti promatranjem i kroz pouku umjesto iskustvom.

Kada će Sotona i svi njegovi izaslanici i svako zlo i zasljepljujući utjecaj biti uništeni—sa proslavljenom Crkvom mudrom u iskustvu, da pouči ta savršena stvorenja na drugim

svjetovima—sa učiteljima, koji će navjerojatnije biti uzeti sa ove zemlje, imajući spoznaju i iskustvo u kontaktu sa grijehom, i sa uzdignućem i blagoslovom od Gospodina, kako ti neće postati mudrima u pogledu onoga što je ispravno i pogrešno i rezultata istih. Njihovi učitelji biti će im u stanju reći detalje o velikoj pobuni Sotone, velikog zavodnika čovječanstva; o užasnom padu čovječanstva u grijeh i patnju; o velikom otkupljenju iz toga; o uzvišenoj nagradi Otkupitelja i njegovih sunasljednika; o blagoslovljenim prednostima obnove datima ljudima; i da su to sve bile pouke i primjeri za Božje cijelo stvorenje zauvijek. Te bi upute trebale biti veoma snažne da se oni suzdrže od grijeha, i u poučavanju o svemu potrebnome za razvoj karaktera u skladu sa božanskim zakonom ljubavi.

Djelo tih „Novih Stvorenja” u sadašnje je vrijeme dvostruko, kao što je već bilo pokazano,* to što oplodeni svetim Duhom sačinjava ih svećenicima, ali samo su njihovi umovi ti koji su začeti—njihova su tijela još uvijek od zemlje, zemaljska, i stoga, kao što Apostol objavljuje, „Ali ovo blago [novu prirodu] imamo u zemljanim posudama da bi ta izvanredna snaga bila od Boga, a ne od nas.” (2. Kor. 4:7) Novozačeti um, ili volja, jedino su što sada predstavlja novu prirodu, i jedino će biti sve dok u Prvom Uskrsnuću, toj novoj volji, karakterno razvijenoj, neće biti dano prikladno tijelo, nebesko tijelo, duhovno tijelo, savršeno i potpuno i u apsolutnom skladu sa božanskom voljom. U međuvremenu božanska moć, sveti Duh, djelujući tako u našim umovima i čineći nas „Novim Stvorenjima” i svećenicima, vodi nas u pravcu žrtve i upućuje na naše prirodne ljudske interese, ambicije, prednosti, itd., kao na ispravne stvari za žrtvovati, gdje se god one u bilo kojem stupnju sukobljavaju sa ambicijama i uvjetima koje je Bog dao za „Nova Stvorenja.” Tako je postignuta pobjeda Novog Stvorenja žrtvom svoje vlastite ljudske prirode, i ta pobjeda proslavlja Boga i njegovu moć da

*Vidi *Tabernakulske Sjene Boljih Žrtava*, str. 20—23

„izvodi u nama i htjeti i djelovati” kroz njegova obećanja, na način na koji on ne bi mogao biti proslavljen da su svi naši prirodni uvjeti bili u skladu sa njegovim zahtjevima, tako da žrtvovanje ne bi bilo potrebno. Ali kao što vjera, predanje, posvećenje i žrtvovanje odgovara, naliči, ili bilo je predočeno, sa, Aronskim svećenstvom Izraela i njihovim predodžbenim žrtvama, tako je, kao što Apostol objašnjava, buduće svećeništvo tih Novih Stvorenja predstavljeno, ili bilo je predočeno sa slavnim Melkizedekovim svećenstvom.

Melkizedek nije bio svećenik koji je prinosio žrtve u lanenim haljinama; on je bio svećenik koji je u isto vrijeme bio i kralj—„Svećenik na svome prijestolju.” Kao takovome njegov je položaj u praslici bio uzvišeniji od položaja Arona; jer Aron je bio sin Abrahama, i Abraham, koliko god da je bio velik, platio je desetke Melkizedeku i primio njegov blagoslov, što je bila praslika, kao što Apostol objašnjava, svećenstva u žrtvi što predstavlja niži nivo, ili stanje, od uzvišenog svećenstva kraljevstva, slave i časti. Ta Nova Stvorenja tada, u slavnom djelu Milenijskog Kraljevstva (Krist, njihova Glava, i oni koje se računa za udove njegovog tijela), bili su predočeni sa Melkizedekom. Sa tim obilježjem djela žrtvovanja koje će tada sve biti gotovo, vladanje, kraljevanje, blagoslivljanje, i pomaganje počet će i oni će biti u potpunosti sposobni ostvariti božansko obećanje; naime, da će „sve porodice zemaljske biti blagoslovljene,” kroz te, Božje zastupnike, kroz koje će „tko god želi” moći doći natrag u potpuni sklad sa Stvoriteljem i njegovim zakonom. (1. Moj. 22:18; Gal. 3:16,29)

Svi različiti simboli s kojima Gospodin predstavlja bliski odnos između njegovog Jedinorođenog, Spasitelja, i izabrane Crkve, pozvane i pripremane biti „Novim Stvorenjima” i suradnicima s njim u božanskoj prirodi, veoma upadljivo pokazuje bliskost, povjerenje, jedinstvo koji će postojati između njih. Kao da je Gospodin uviđao da bi njegova ljudska stvorenja ponizna uma mogla neminovno posrtati u vjeri pri pomisli na

takovo beskrajno zanimanje i ljubav prema njima od strane Stvoritelja koji ih poziva na najuzvišeniji položaj u svemu stvorenju odmah do njegovog Sina i odmah do sebe, mi utvrđujemo da je stvar opetovano predstavljena i pod različitim simbolima, da bi još potpunije umirilo naša pitanja, sumnju i strah što se tiče njegove vjernosti—što se tiče iskrenosti tog „uzvišenog poziva.”

Osvježimo naše misli s nekima od tih: u jednome je naš Gospodin prestavljen kao „krovni kamen” piramide, i izabrana Crkva kao živo kamenje privučeno k njemu i oblikovano i pripremano u skladu sa crtama njegove osobnosti, kako bi oni mogli biti s njim članovi u velikoj građevini sličnoj piramidi koju Bog podiže tijekom ovog Evandeoskog doba, i koja će u dolazećem dobu blagosloviti svijet, i kroz koju će on u svu vječnost biti blagoslovljen.

Ta slika piramide je blisko povezana sa slikom hrama; i mi smo uvjereni da je hram kojeg je sagradio Salamun bio prasluka tog većeg duhovnog hrama kojega, sa još većom mudrošću, Bog gradi. (1. Pet. 2:5) Pokazano nam je da baš, kao što su u praslici svaka greda i svaki kamen prvobitno bili označeni za svoje mjesto i bili oblikovani da bi odgovarali svom mjestu, da je tako sa Crkvom Novog Stvorenja—njeni članovi biti će svaki podešeni i pripremljeni za svoje mjesto. Kao što je bilo omogućeno da izgradnja hrama u praslici bude „tako da se ni čekić nije čuo,” bez sukobljavanja ili gungule ili zvuka, tako će i pod božanskim Arhitektom Crkva potpuna kao Novo Stvorenje, na kraju ovog Evandeoskog doba, biti rođena iz mrtvih kao što je i Gospodin, Glava tog hrama, bio „prvorodenac od mrtvih” kod svog uskrsnuća na početku doba. (1. Kralj. 6:7)

Sjećamo se daljnjeg od tih simbola, naime onoga ljudskog tijela sa njegovim različitim udovima. Apostol Pavao je taj koji nas toliko jasno i nedvosmisleno upućuje na ilustraciju bliskog odnosa kojeg izabrani imaju sa Gospodinom, Glavom Crkve, koja je njegovo tijelo. (Rim. 12:4,5; 1. Kor. 12:12) Kao što glava

upravlja tijelom, razmišlja za njega, planira za njega, nadgleda njegove stvari i usmjerava, ili koristi, jedan ili drugi ud tijela za pomoć drugima, tako i Gospodin u svojoj Crkvi nadzire i postavlja različite udove tijela po svojoj volji; do te mjere utječući na stvari s obzirom na interese svih onih koji nastoje „potvrditi svoj poziv i izabranje,” da oni imaju njegovo jamstvo da će toliko dugo dok su oni u tom ispravnom stavu srca, ponizni i vjerni, „sve zajedno raditi za njihovo dobro,” zato što oni „ljube Boga i pozvani su po njegovom naumu.”

Još jedan simbol koji pokazuje blisku vezu između Krista i njegove Crkve, je onaj o zapovjedniku i njegovim vojnicima; drugi o pastiru i ovcama; i premda nam svi ovi simboli približavaju dragocjene misli o posvećenom odnosu Glave Novog Stvorenja sa njegovom braćom, Crkvom, nijedan nam vjerojatno ne daje potpuniji i cjelovitiji pogled na Gospodarevo zanimanje za nas i ljubav prema nama od simbola Mladenca i Mladenke. Plemenit je Zaručnik zasigurno Jedinorođeni svima čije su oči razumijevanja bile otvorene da promatraju veličanstvenost njegove osobnosti i njegove vjernosti! Dobro je proročanski izraženo kao sentiment njegove Crkve, njegovog tijela, da je on „najočitiji je među desecima tisuća, i sav je ljubak.” Apostol koristeći taj simbol i obraćajući se Crkvi izjavljuje, „jer sam vas zaručio s jednim mužem, da vas privedem Kristu kao čistu djevicu.” (2. Kor. 11:2) On ovdje ukazuje na Židovski običaj vjenčanja, posve drugačiji od onoga koji je danas u upotrebi po cijelom „Kršćanskom svijetu.” Danas su zaruke samo privremena obaveza podložna promjeni ako bilo koja od strana zaključi da je obaveza bila nemudra i beskorisna; ali Židovska je bračna obaveza bila očigledno namijenjena od Gospodina da bude tipom zaruka između Krista, Zaručnika, i Crkve, njegove Mladenke. U Židovskom običaju zaruke su pravi brak; to je popraćeno sa jasnim ugovorom, obično napismeno, u kojemu se predstavnici zaručnika i zaručnice uzajamno slažu oko

miraza itd., i stvar odmah postaje apsolutno vezujućom, iako je uobičajeno odgoditi svadbene svečanosti i stvarno sjedinjenje za gotovo godinu dana. Takav je i sporazum, ili ugovor, između Gospodina, nebeskog Mladoženje, i onih koje je on prihvatio u zaruke. Niti s njegove strane niti s naše ugovor nije labav; nego jasno jedinstvo srca, interesa, ljubavi, odanosti; i bilo koje poništenje tog našeg sporazuma bilo bi ozbiljna stvar, i za Zaručnika Apostol nas uvjerava: „Vjeran je onaj koji vas poziva, koji će to i učiniti.” (1. Sol. 5:24) Prema tome, cijela važnost stvari, počiva na nama.

Na kraju doba naš Gospodin dolazi kao Mladoženja da primi Nevjestu, ali on će prihvatiti jedino „mudre djevice.” Oni koji su nakon što su sklopili savez, bili ludi tako što su živjeli bezbrižno, neće biti smatrani dostojnima prihvaćanja; neće biti poznati u povezanosti sa svadbom; vrata će im biti zatvorena kao što je pokazano u usporedbi (Mat. 25:1-12); oni neće primiti niti jednu od velikih prednosti i blagoslova koje su da su bili vjerni mogli uživati. Međutim mi se radujemo da premda će ih njihova nevjernost možda dovesti u veliko vrijeme nevolje i možda biti razlogom gubitka udjela u Kraljevstvu i u božanskoj prirodi, ipak to za njih neće značiti da će oni zbog toga biti zatvoreni u vječnoj mucu. Ne, hvala Bogu, svijetlo njegove Riječi sada svijetli mnogo jasnije! Ukoliko „svoj izbor i poziv potvrdimo” to će značiti velika i vječna bogatstva onima od nas koji će to dostići; i gubitak takvih blagoslova samo po sebi neće biti mala kazna za bezbrižnost u pogledu saveznog odnosa i postajanjem okaljanima sa svijetom i njegovim duhom.

Iako su ta „Nova stvorenja u Kristu Isusu” uglavnom izabrani iz nižih slojeva društva, a ne iz njegovih gornjih klasa, i premda nas zbog toga svijet ne poznaje baš kao što nije poznavao ni njega, ipak, Sveto Pismo nas uvjerava da Bog koji gleda na srce a ne na izvanjski izgled, veoma visoko cijeni

vjerne iz te klase koje se sada traži i koji su razvijani za Novo Stvorenje. On ne samo da nam govori o božanskom nadgledanju njihovih poslova, prouzročujući da sve radi zajedno za njihovo konačno dobro, nego on čak objašnjava u nekoj mjeri kako je to nadgledanje njihovih interesa ostvareno—da su anđeli „službujući duhovi poslani za službu radi onih koji će baštiniti spasenje”; i da se „Anđeo GOSPODNJI utaboruje oko onih koji se boje njega i izbavlja ih”; i, također, da ti anđeli čuvari za njegovo malo stado uvijek imaju pristup licu njegovog Oca i da se, simbolički govoreći, čak niti vlasi s njihove glave ne može nauditi bez Očevog znanja. U potpunom skladu sa svim tim nježnim jamstvima božanske brige nama je rečeno kroz nadahnutu riječ, „Poznaj Gospodin one koji su njegovi,” i „oni će moji biti, govori GOSPOD nad vojskama, u onaj dan kad priprelim svoj nakit.” (2. Tim. 2:19; Mal. 3:17)

Primjereno našoj temi je uzeti u obzir da je Novo Stvorenje, zbog svog poziva u novost života, od Gospodina poučeno—„Vi se morate ponovo roditi.” Ovdje je prirodno rođenje kao zemaljskih stvorenja ljudske prirode, upotrijebljeno da našem umu prenese misao o novom rođenju za Novo Stvorenje. Prirodnom rođenju prethodi začće, zatim oživljavanje, i na koncu, rođenje. Tako i u pripremi za Novo Stvorenje: (1) mi moramo biti začeti Riječju i Duhom Božjim; (2) mi moramo biti oživljeni, osnaženi duhom istine kojeg smo primili; (3) ako se proces razvoja nastavi, ako Riječ Božja prebiva u nama obilno i izobiluje, prozračujući da smo niti besposleni [lijeni] niti besplodni, mi ćemo naskoro doći do rođenja—sudjelovati u Prvom Uskrsnuću kao članovi u tijelu Kristovom. Što se tiče tog uskrsnuća i te potpune promjene iz tjelesnih, zemaljskih, ljudskih bića u duhovna, nebeska bića božanske prirode, govorit ćemo u budućnosti,* ali mi ovdje

*Poglavlje 6

posebno napominjemo začéce. Riječ nam jasno ističe da začéce tih sinova Božjih nije „od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muškarca, nego od Boga.” (Ivan 1:13) Apostol Pavao to isto ističe kada, pišući o izabranoj klasi „Novih Stvorenja” i njihovoj Glavi, Kristu Isusu, i o časnom stanju ka kojemu su bili pozvani, on kaže, „I nitko sebi ne prisvaja tu čast, nego ga Bog poziva, kao što je i Arona.” (Hebr. 5:4)

Sveto Pismo stalno pravi jasnu razliku između tih izabranih „Novih Stvorenja” i ljudske obitelji općenito; ali ovdje mi možemo dati ukratko dvije ilustracije. (1) Govoreći o otkupljenju svijeta, Apostol jasno dijeli žrtvu pomirenja na dva dijela, jedan za Crkvu, drugi za svijet; govoreći, „I on je pomirница za naše grijehе [grijehе Crkve], i ne samo za naše nego i za grijehе cijelog svijeta.” (1. Ivan. 2:2) (2) Isti Apostol pravi razliku između kušnji Crkve i poteškoća u sadašnjem životu, i onih svijeta, i također između nadi izabrane Crkve i nadi svijeta. On kaže, „nego i mi sami koji imamo prvine Duha, i mi sami u sebi uzdišemo iščekujući posinjenje, to jest otkupljenje [izbavljenje] svojega tijela,” jednog tijela, Crkve, kojoj je Krist Glava, čije je izbavljenje obećano u Prvom Uskrsnuću kod njegovog drugog dolaska. (Rim. 8:23) Mi ne uzdišemo izvanjski kako to čini svijet, zato što smo mi primili od Gospodina, kroz naše začéce njegovim duhom, protuotrov za razočarenja i kušnje i poteškoće ovog sadašnjeg vremena, naime slavne nade i obećanja, koje su sidro našim dušama, ulazeći u ono što je iza zastora. U našim različitim poteškoćama i kušnjama, mi ne tugujemo kao i ostali koji nemaju nade, U istom kontekstu Apostol ukazuje na svijet i njegovu nadu; govoreći, „sve stvorenje uzdiše i zajedno trpi porođajne muke sve do sada”; oni imaju malo za ublažiti ili smanjiti bol rana i boli i oštrih bolova koji pripadaju tom vremenu porođajnih muka, u kojemu oni samo uče lekciju o neizmjernej grešnosti grijehа i ozbiljnosti

njegovih pravednih zasluga—umiranja i smrti. Ali upućujući nas dalje preko nade svijeta, Apostol objavljuje da oni „napetim iščekivanjem očekuju objavljenje sinova Božjih.” (Rim. 8:19,22) Oni ne čekaju u nadi da bi se i oni mogli naći među tim sinovima Božjim, nego čekaju blagoslove koje će ti sinovi Novog Stvorenja, odjenuti slavom i moći Milenijskog Kraljevstva, donijeti ovoj zemlji u skladu sa božanskim obećanjem, na blagoslov svih porodica zemaljskih.

Ispit članstva u Novom Stvorenju neće biti članstvo u bilo kojoj zemaljskoj organizaciji, nego jedinstvo s Gospodinom kao član njegovog mističnog tijela; kao što kaže Apostol, „Stoga, ako je tko u Kristu, novo je stvorenje; staro je nestalo, gle, sve je novo nastalo.” (2. Kor. 5:17) Da bi se moglo biti ubrojen kao član Kristovog tijela uopće, neophodno je da staro, ili zemaljske stvari—ambicije, nade, ponosi, ispraznosti i ludosti—nestanu iz volje, premda nas to do jedne određene mjere može uznemiravati jer je u jednoj mjeri privlačno tijelu. Gospodin novi um prepoznaje kao „Novo Stvorenje”; on je zainteresiran za razvoj novog uma i obećaje to nagraditi.

Sveto Pismo pokazuje da da bi se ostalo u Kristu da je potrebno mnogo više od pukog posvećenja. Posvećenje otvara vrata i daje nam položaj, daje nam odnos, daje nam oslonac i ohrabrenje božanskih obećanja, i stoga, stavlja nas na put, da gajimo različite plodove Duha, i da na koncu postignemo sunasljedstvo sa našim Gospodinom u nebeskoj slavi. Međutim da bi se zadržalo taj položaj u tijelu Kristovom sada se zahtijeva da se proizvede plodove, dokaze ljubavi i odanosti, baš kao što se je i Gospodar izrazio u usporedbi o trsu, rekavši, „Svaku mladicu na meni koja ne donosi plod uklanja, a svaku koja donosi plod on čisti [obrezuje] da bi donijela više ploda.” (Ivan 15:2) Da bi se bilo prihvaćenim od Gospodina kao Novo Stvorenje u Kristu Isusu nekoliko godina u prošlosti bi,

izgleda, podrazumijevalo manje ili više redovan rast u milosti i spoznaji i plodovima Duha; inače bi naš odnos s njim bio izgubljen i drugi bi zauzeo naše mjesto među izabranima, i kruna koja je prvobitno bila računata da je odvojena za nas prošla bi drugome koji više cijeni prednosti, koji je revniji da postigne ono slavno što je Bog obećao onima koji ga ljube, i koji su, prema tome, više spremniji računati sve zemaljsko samo kao gubitak i smeće kako bi mogli osvojiti Krista—osvojiti mjesto u pomazanoj grupi. Taj položaj u Kristu nije ilustriran samo sa takvim rastom u plodovima Duha, nego, kao što Apostol Petar kaže, „jer kad to činite nećete nikada pasti. Jer tako će vam se obilno opremiti ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.” (2. Pet. 1:10,11) Međutim, to znači, kao što se je Apostol Pavao izrazio, da će novi um, „Novo Stvorenje,“ biti toliko temeljito suobličeno volji Božjoj da će svakodnevno nastojati „odložiti starog čovjeka sa njegovim sklonostima i željama.” Jer Novo je Stvorenje simbolički predstavljeno kao novi čovjek—Krist Glava, Crkva udovi tijela—koji podiže ili izgrađuje samog sebe i dolazi, simbolički, do punog uzrasta čovjeka u Kristu Isusu, budući je svaki član upotpunjen i u potpunosti razvijen—potpun ne u svojoj vlastitoj snazi, u tijelu, nego potpun u njemu koji je naša živa Glava, njegova pravednost nadoknađuje naše nenamjerne nedostatke.

Ljudski rod prosuđuje svoje stvari sa svojih pet osjetila—vid, sluh, dodir, miris i okus—koja sva Nova Stvorenje mogu slobodno koristiti toliko dugo dok imaju novi um u zemaljskoj posudi. Međutim to Novom Stvorenju nije dovoljno, ono treba druga osjetila s kojima može shvatiti duhovne stvari koje niti se može vidjeti, niti osjetiti, ni okusiti, ni čuti, niti mirisati ljudskim organizmom. I Gospodin je zbog tog nedostatka učinio pripremu kroz sveti Duh, kao što Apostol objašnjava: „naravni čovjek ne prima ono što je od Duha Božjega,...i ne može to upoznati, jer se

to duhovno prosuđuje.” „Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, niti je ušlo u srce *čovječje* [bilo kojim drugim osjetilom ili snagom percepcije], to je Bog pripremio onima koji ga ljube—*A nama* [Novom Stvorenju] *je to Bog otkrio* po svome Duhu: jer Duh sve istražuje, pa i dubine Božje.” (1. Kor. 2:9,10,14)

To duhovno osjetilo može biti nazvano *šestim* čulom onih koji su začeti za Novo Stvorenje; ili ih se može smatrati da imaju potpuni set duhovnih osjetila—pet dodatnih osjetila koji odgovaraju njihovim zemaljskim čulima. Njihove se „*oči razumijevanja*” postupno otvaraju sve šire i šire za stvari koje se ne može vidjeti doslovnim okom; *čuvenje* vjere se postupno povećava sve dok svako dobro obećanje Božanske Riječi nije snažno i smisljeno; s vremenom oni dođu u *dodir* s Gospodinom i njegovim nevidljivim moćima; malo po malo oni *okuse* da je Gospodin veoma milostiv; nakon nekog vremena oni počnu cijeniti te žrtve i molitve koje su poput kada i koje su ugodni *miomiris* Gospodinu. Međutim kao što se prirodna osjetila može njegovati, tako je i sa duhovnima; i njegovanje tih duhovnih osjetila (ili, u najmanju ruku, nastojanje da ih se njeguje) sačinjava znakove koji naznačuju naš rast u milosti—naš razvoj kao embrio Novih Stvorenja za rođenje uskrsnućem—do potpunosti nas kao novih sebe u slavi, časti i besmrtnosti božanske prirode.

Po Kojem Bi Imenu Novo Stvorenje Trebalo Biti Poznato?

Sa jednog je stanovišta ovo neobično pitanje, čudno. Kada uzmemo u obzir da je Crkva obećana Gospodinu, zaručena za njega kao Zaručnica, izgleda neobičnim pitati koje će ona ime imati. Sigurno niti jedno drugo ime ne bi bilo prikladno za Zaručnicu osim imena Zaručnika, i sama sugestija bilo kojeg drugog imena podrazumijeva pogrešno shvatanje odnosa koji postoji između Gospodina i njegovih posvećenih, „udova njegovog tijela,” „Nevjeste, Janjetove Žene.” Biblijska imena čine se sasvim dovoljnima; na primjer, *Ekklesija*; to jest, Tijelo,

Kristova Crkva. Ako se želi daljnje imenovanje, Sveto Pismo to zadovoljava u izrazu, „*Kristova* Ekklesija,” ili Kristova Crkva, „Ekklesija *Božja*,” ili Crkva Božja. (Rim. 16:16; Djela 20:28) Dva su imena sinonimna, zato što naš Gospodin i Otac imaju jedan interes za nas. Kao što je Crkva tijelo Kristovo, kojemu je on Glava, tako je cijela Crkva, Glava i Tijelo, društvo, ili grupa, ili Očev pomazanik, kroz kojega mu je po volji ostvariti sva velika i predivna obilježja njegovog otkupiteljskog djela koje je već skicirano u neizmjerljivo velikim i dragocjenim obećanjima njegove Riječi. Apostol nadalje razrađuje ime opisujući vjerne da su „Crkva Živog Boga,” kao da želi na taj način staviti u kontrast tu Crkvu ili tijelo ili narod, kojemu je Krist Glava, sa drugim tijelima ili vjerskim sistemima koji ne priznaju ispravno pravog Boga niti su priznati od pravog Boga kao njegova Ekklesija, ili Crkva.

Težnja prema drugim imenima osim onih koja su stavljena pred nas od Gospodina i apostola bila je očita još od veoma ranog razdoblja. Kao što su neki skloni danas reći, „Ja sam Luterov, „Ja sam Kalvinista,” „Ja sam od Wesleya,” ili „Ja sam od Knoxa,” a ipak svi tvrdeći da su od Krista, tako vidimo da je isti stav bio očitovan u ranoj Crkvi, jer Apostol nam skreće pažnju na tu činjenicu u svom pismu Korinćanima. (1. Kor. 3:4-6) Frakcijski ili sektaški duh bio je izbio među Korinćanskom braćom; i kako nisu bili zadovoljni sa imenima Krista i Boga, tražili su dodati tima, i bili su Paulinski Kršćani i Petrovi Kršćani i Apolonovi Kršćani. Apostol, pod nadahnućem, ukorava taj duh, i ističe da nije sveti Duh taj, nego tjelesan, koji potiče na tu podjelu tijela i na slijeđenje jednog ili drugog od Gospodinovih slugu. Apostolovo obrazloženje se jednako uklapa i u današnju situaciju. Njegovo ispitivanje, „Je li Krist razdijeljen?” znači, postoje li mnoga tijela Kristova? Postoji li mnogo Kristovih crkvi, ili samo jedna? I ako je samo jedna, zašto bi trebala biti podijeljena? „Tko je dakle Pavao? A tko je

Apolon? Tko je Petar?” Oni su bili samo sluge Glave Crkve, koje je on upotrijebio za blagoslov svog tijela—svoje Ekklesije. Da oni nisu bili spremni, on je mogao naći druge da naprave djelo koje su oni učinili. Hvala, prema tome, i čast za koji god blagoslov što je došao kroz apostole, pripada poglavito, isključivo, Glavi Crkve, koji je učinio tu pripremu za potrebe svog tijela. To ne znači da mi ne priznajemo i ispravno poštujemo sve one koje Gospodin priznaje i iskazuje im čast, ali znači da ih mi ni u kojem smislu riječi ne priznajemo kao glave Crkve, niti da dijelimo Crkvu na sekte i stranke—sljedbenike različitih ljudi. U onoj mjeri u kojoj su apostoli ili bilo koji drugi sluge Gospodinovi bili korišteni od njega, to nije bilo da podijeli Crkvu, nego da privuče članove zajedno, da ujedini različite posvećene vjernike još čvršće s jednom Glavom, jednim Gospodinom, kroz jednu vjeru i jedno krštenje.

Što mislimo da bi Apostol rekao da stoji danas s nama u tijelu, i da svjedoči sadašnjoj podjeli na različite denominacije? Sigurno bi nam rekao da to naznačuje veću mjeru tjelesnosti—veću mjeru duha svijeta. To ne znači da su svi povezani sa tim sistemima tjelesni i skroz bez duha Gospodinovog. Međutim, to bi značilo, da u onoj mjeri u kojoj mi imamo Duh Gospodinov, i u onoj mjeri u kojoj smo oslobođeni tjelesnog uma i njegovog vodstva i utjecaja, u tim se srazmjerima mi ne bi slagali sa podjelama koje vidimo oko nas, pod različitim sektaškim imenima; i u onoj mjeri u kojoj se sveti duh Gospodinov povećava i izobiluje u nama sve više i više, to će nas tim više učiniti nezadovoljnima sa bilo kojim drugim imenom osim imena našeg Gospodina, sve dok na kraju, pod vodstvom Duha, ne dođemo do točke kada ćemo priznati samo jednu Crkvu, i jedno članstvo, naime, „Crkvu Prvorođenaca koji su zapisani u nebu”; i jednu metodu uvođenja u tu Crkvu, naime, bivajući kršten u tijelo našeg Gospodara, njegovu Ekklesiju, i bivajući kršten u njegovu

smrt, postajući tako ujedinjeni s njim i sa svim drugim članovima s jednim Duhom.

Nije na nama da mijenjamo cijelokupno mišljenje Kršćanskog svijeta o toj temi—to je prevelika obaveza za bilo koje ljudsko biće. Na nama je da osobno budemo vjerni Ženiku—jer svatko tko priziva Kristovo ime treba odstupiti od svakog bezakonja, od svega pogrešnog u pogledu svoje vlastite vjere, vladanja i običaja. Takvi neće htjeti biti poznati po nikojem drugom imenu osim Ženikovoga, i upitani naći će užitek u posjedovanju njegovog imena i samo njegovog—jedinog imena datog pod suncem ili među ljudima po kojemu se moramo spasiti. U poslušnosti duhu te istine, mi ćemo biti odvojeni od svih sektaških imena, isto tako kao i od svih sektaških institucija, kako bi smo mogli stajati slobodnima u Gospodinu. To neće značiti da mi moramo odbaciti one koji imaju Gospodinov Duh a koji su i dalje povezani sa sektaškim sistemima. Mi, baš naprotiv, prepoznajemo da riječi našeg Gospodina, „Izađite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici grijeha njezinih i da ne primete od njezinih pošasti,” podrazumijevaju da su neki od njegovog naroda u Babilonu, i da se, prema tome, trude pod zabludama što se tiče sektaških institucija i imena. Na nama je da pustimo da naše svjetlo svijetli, i da prepustimo rezultate Gospodinu.

Mi ne samo da ne odobravamo uzimanje bilo kojeg ljudskog imena, nego mi ne odobravamo bilo koje ime koje je ili bi moglo postati sektaškim ili partijskim imenom, i tako odvojiti neke od Gospodinovog naroda od svih drugih koji su njegovi. Mi ćemo izbjegavati posebno korištenje naziva „Kršćanska Crkva,” ili naziva „Crkva Božja,” kako su ta imena upotrebljavana da identificiraju konkretne vjere i zajednice među Gospodinovim narodom. Umjesto toga, koristimo i nazivamo se *svim* različitim *Biblijskim* imenima, Učenici, Crkva Božja, Kristova Crkva, Crkva Živog Boga, Korintska Crkva, Crkva u Alleghenyu, itd. Mi ne možemo izbjeći činjenicu da će

nas mnogi po tom pitanju krivo shvatiti, niti bi smo se trebali uvrijediti na njih ako, do neke mjere, oni primjene na nas neke naročite nazive, već kako je to uobičajeno među Kršćanskim pukom. Na primjer, mogu nas nazivati „Restitucionistima,” ili „Ljudima Svanuća,” ili „Narod Stražarske Kule,” itd. Mi ne *priznajemo* niti jedno od tih imena, do te mjere da ih primjenjujemo na sebe—ipak duh krotkosti, strpljenja, mira i ljubavi, iziskivao bi da se ne ljutimo što nas tako zovu, nego bi s ljubavlju pretpostavili da motiv nije bio loš, ili, u najmanju ruku, zloban; i reagirali bi smo na takva imena ljubazno a ne borbeno—podrazumijevajući da mi razumijemo da se mislilo na nas, i što je kraće i blaže moguće naznačili bi smo da mi ne preferiramo priznavanje nikakvih sektaških ili partijskih imena, nego da zastupamo ime Kršćanin, u njegovom najširem i najpotpunijem smislu, čime nagovješćujemo da mi nemamo nijednu drugu glavu osim one našeg Gospodina Isusa Krista, i da mi ne priznajemo niti jednu organizaciju osim one koju je on organizirao—jedine prave Crkve Živog Boga, Ekklesije ili Tijela Kristovog, čija su imena na nebu.